

M-AM ÎNTORS ACASĂ

Claudia Tănăsescu

Pentru părinții mei

Cuvânt înainte

Dincolo de întâmplări petrecute în timpul șederii în străinătate și după revenirea acasă, dincolo de întrebări retorice, căutări, amintiri, multe dintre ele dureroase, Claudia Tănăsescu ne lansează nouă, cititorilor, o provocare. În momentele de respiro dintre povestiri, autoarea se retrage, cu eleganță, din peisaj. Ne îndeamnă, parcă, să derulăm propriile noastre întâmplări și, mai mult, să le spunem cuiva. Fain joc, m-a prins!

O altă bucurie: Claudia scrie (și) cu... smerenie. Da, ăsta e cuvântul. Într-un cotidian în care atitudinea modestă e considerată de prea multe ori o slăbiciune, „M-am întors acasă” devine, cu atât mai mult, o carte specială.

Bogdan Munteanu

Claudia Tănăsescu scrie și ilustrează un drum parcurs înapoi, înspre un sine uitat sau neglijat, cu gândul

de a merge mai departe și de a se regăsi. Și ca să se regăsească scrie, caută printre amintiri și speranțe, surprinde imagini cu și despre ea, e avidă de adevăruri care să o întoarcă acasă. Și nu acasă în România, ci acasă în locurile ei cele mai frumoase și mai urâte, mai tandre, mai imprevizibile și mai protectoare.

Apreciez hotărârea Claudiei de a porni la drum spre sine însăși, spre dorințele și gândurile ei cele mai sincere și spre adevărata Claudia cu bune și cu rele. În imagini văd cu câtă sensibilitate a fost parcurs drumul ei înapoi (în trecut) spre înainte (în prezent).

Transmit tuturor cititorilor îndemnul de a găsi în autoarea acestor rânduri și fotografiile un exemplu de forță și sensibilitate, de oprire în loc în vârtejurile de zi cu zi și de pus și repus întrebări precum: cine (mai) sunt eu? de unde vin și unde mă îndrept? unde-mi sunt rădăcinile? sau (mai) sunt sincer cu mine și cu cei din jurul meu?

Claudia Tănăsescu își reconstruiește o lume pe care era să o rateze mizând pe idei gata făcute, bine că s-a oprit la timp.

Alina Calotă și Bogdan Botofei

Bruxelles

Prima dată când îmi intră pe card remunerația de stagiar la Comisia Europeană îmi vine să sar într-un picior. Nu pot să cred că am câștigat atâția bani! Nimeni din familia mea nu a câștigat vreodată o mie de euro pe lună. Nu contează că jumătate se duc pe chirie iar cu restul mă descurc la limită cu veșnica mea cumpătare de român. E prima mea mie de euro. Ieeeeee! Am reușit în sfârșit să mă realizez în viață.

Prima surpriză. Aici e bine să fii român. Suntem chiar invidiați. E anul 2008, România și Bulgaria sunt proaspăt intrate în Uniunea Europeană și sunt scoase la concurs joburi în instituțiile europene special pentru români și bulgari. Asta pentru că aici totul e corect și trebuie să fie un anumit procentaj de angajați din noile țări aderate. În Bruxelles un post de funcționar în instituțiile europene echivalează cu o asigurare pe viață pentru un trai tihnit, în bunăstare, de unde nu poți fi dat afară. Dar sunt cele mai grele examene, cu cea mai mare concurență, la

care lumea încearcă ani de zile, fără succes. Iar a avea posturi dedicate pentru o anumită naționalitate, care restrânge substanțial concurența, e ceva de invidiat. Am trăit s-o văd și pe asta! Unii străini ar vrea să fie români.

Deja au trecut destui ani de la revoluție și vest-europenii nu ne mai cred coborâți din bananier, nu ne mai întreabă dacă la noi în țară e electricitate sau televizor. Însă sunt interesați de poveștile despre comunism și despre Ceaușescu, li se par ceva exotic. Le povestesc despre copilăria mea: cum se lua curentul mai multe ore pe zi, cum aveam tot timpul o lumânare în ghiozdan ca să urc scările blocului pe întuneric, cum mergeam la școală având cheia atârnată de o sfoară la gât și veneam singuri acasă, pentru că părinții erau la lucru iar noi trebuia să ne descurcăm singuri, cum nu exista anestezie la dentist când eram copii (ce oroare!), cum aveam rații de făină, ulei, lapte, cum stăteam la cozi ca să cumpărăm mâncare, cum iarna era atât de frig în apartamente de scoteam aburi pe gură, cum se lua apa caldă și făceam baie în lighean, în apa încălzită pe aragaz, cum portocalele și bananele erau o raritate, le priveam cu reverență dacă vreodată le primeam de Crăciun și nici nu îndrăzneam să le mâncăm,

cum făceam colecții de șervețele și de ambalaje de staniol de la ciocolată, când mai prindeam dulciuri din străinătate, pentru că erau atât de frumoase, iar în magazine la noi nu găseai niciodată așa ceva, cum aveam toți aceleași haine, același cărți și aceleași mobile acasă, pentru că acestea erau singurele care se găseau în comerț, cum eram îmbrăcați în pionieri și scoși la manifestații pentru partid și „conducătorul iubit”, iar noi fluturam steaguri în timp ce spuneam pe ascuns bancuri cu Ceaușescu, cum la televizor erau doar 15 minute de desene animate pe zi și aveam un singur canal pe televizoarele alb-negru.

O dată, o colegă de lucru spaniolă îmi spune: „Ați avut noroc. Măcar voi știți ce înseamnă valoarea lucrurilor”. E prima și ultima dată când un străin îmi spune așa ceva. Mă face și pe mine să mă gândesc că poate toate restricțiile din lumea în care am crescut ne-au dat o altă perspectivă asupra vieții. Eram copii pe vremea comunismului, dar am văzut totuși că lucrurile pot sta și altfel, am văzut cum e să nu ai totul la dispoziție, așa că acum nu ne mai duce de nas așa ușor capitalismul cu toate promisiunile lui de bunăstare. Uneori mi se pare că prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru acea bunăstare e prea

mare, trebuie să renunț la ceva important din mine. Poate de aceea nu reușesc să mă adaptez niciodată întru totul în Occident.

Altă dată, colega mea de birou, după ce mă observă câteva luni, îmi spune: „Vouă, românilor, nu prea vă plac regulile”. Dacă ai ști câte garduri am sărit (la propriu și la figurat), îi răspund în mintea mea. Dar îmi atrage atenția asupra unui sentiment pe care tot încercam să-l ignor. Într-adevăr, mă disperă societatea lor ordonată, cu un milion de reguli, pe care toți le respectă cumiți și se mai și toarnă la poliție pentru orice nimic (de exemplu, dacă cineva nu a reciclat corect sau a lăsat caca de câine pe stradă). Dar probabil că acesta e prețul pentru a avea aceste societăți dezvoltate la care tânjim și noi, românii. Așa sunt ei, așa au crescut, cu încrederea născută din jumătate de secol de libertate, că statul are grijă de cetățeni, că ia decizii bune pentru ei. Ceea ce noi nu putem spune. Așa e, nu-mi plac regulile. Nu e vorba de a încălca legea sau de respecta doar regulile care-mi convin mie. Dar îmi asum libertatea, cu de la sine putere, de a ocoli o regulă, dacă mi se pare absurdă, stupidă. Parcă și aud „De-aia merge așa bine societatea românească”. Într-adevăr,

dusă la extrem, e păguboasă pentru societate o astfel de atitudine și duce la haos, corupție, furt, minciună. Dar la un anumit nivel, este sănătoasă o doză de nesupunere... cu discernământ. Îmi dau seama că noi, în România, mai avem încă o libertate, de care nu suntem conștienți întotdeauna.

În Belgia e bine să fii român, dar nu e bine să fii marocan, african și în general prea colorat. Iar dacă ești în Flandra, nu e bine să fii prea valon, iar în Valonia, să fii prea flamand. Jumătate de țară vorbește olandeza, jumătate franceza, de uneori nu se înțeleg între ei, mai auzi pe la știri situații tragi-comice. Aici nu prea există conștiință națională, n-auzi pe cineva zicând că e mândru să fie belgian, poate mai degrabă se definesc ca bruxellois (locuitori ai capitalei) sau aparținând de o anumită regiune sau cartier. Există nenumărate bancuri pe tema asta. La o instrucție militară, comandantul strigă: „Flamanzii la dreapta, valonii la stânga!” iar în mijloc rămân niște marocani, africani, țigani și te mai miri ce naționalități care întrebă timid: „Dar noi, belgienii, încotro să o luăm?” Mai târziu aflu de fapt cine este belgian. Sunt copiii cuplurilor „europene”, venite de prin toată lumea,

care s-au întâlnit și stabilit aici: francezo-olandeze, greco-finlandeze, maghiaro-slovace, americano-române, englezo-spaniole, sârbo-indiene, coreeano-belgiene și tot felul de alte combinații. Știu patru-cinci limbi de mici copii, asimilează câte ceva din cultura fiecărui părinte, dar cresc în Bruxelles și se simt belgieni.

Aici nu e o problemă că au plăcuțe bilingve pentru numele străzilor, orașelor, gărilor, produselor. De fapt, au trei limbi oficiale: franceză, olandeză și germană. Nu se simte nimeni amenințat că le ia țara dacă vorbește în altă limbă pe stradă sau într-un magazin.

Dintre toate țările în care am fost, aici nu-mi place. Din prima, nu rezonoz cu locul. Nu pot spune exact de ce. Nici nu mai reușesc să mă entuziasmez pentru acest nou început ca dățile trecute când am plecat în străinătate. Încep să înțeleg că oriunde plec, sunt tot eu, car aceleași probleme după mine, oricât de departe aș fi de casă, oricât de bună ar fi viața mea în exterior. Iar ceea ce caut, nici eu nu știu exact ce, poate fericirea, îmi scapă printre degete și pare să fie întotdeauna altundeva decât acolo unde o urmăresc eu.